

JAAP ZEEMAN

6. Wraak op see

Frans Gericke

SENTRALE UITGEWERS BIED AAN:

WRAAK OP SEE

deur

Frans Gericke

IN DIE JAAP ZEEMAN REEKS

Gedruk

in die Republiek van Suid-Afrika deur V en R Drukkery (Edms.)
Beperk, Paul Krugerstraat 39-43, Pretoria.

INHOUD

Hoofstuk		Bladsy.
1	Kaptein teen Kaptein	5
2	Dinge loop verkeerd	9
3	Die Vreemde Skip	13
4	Na Gevaarlike Waters	17
5	Flitsende Swaarde	21
6	Ellende in die Kabelgat	26
7	Oorboord	31
8	Die Seerower	35
9	Tussen Dood en Lewe	40
10	Wrede Slagting	43
11	Waar Lewe goedkoop is	47
12	Die Verrassingsaanval	50
13	Tweegeveg	53

KAPTEIN TEEN KAPTEIN

„O, nonnie Marie, u is mooi!” Marie du Rand se Ma-leise slavin, Johanna, staan 'n paar tree agteruit om haar meesteres te bewonder.

* Marie draai in die rondte om haarself in die spiël te bewonder. Koddig trap sy rond op maat van die skom-melende dek. Werklik, in haar lae-hals, nousluitende wit bloese en haar uitklokkende hoepelrok van rooi satyn, lyk sy meer na 'n engel as na 'n aardse meisie.

Johanna klap haar hande. „U is wonderskoon!” roep sy weer uit. „Kaptein Zeeman is 'n gelukkige kêrell”

„So?” Marie se wenkbroue trek op en haar mondjie tuit. „Dankie vir die kompliment, Johanna. Maar waar-om die bygedagte? Ek is nie aan kaptein Jaap Zeeman verloof nie!”

Johanna gaan op haar knieë om 'n plooi van die hoe-pelrok reg te trek. „Wel ek weet nie wat kaptein Zee-man makeer nie. Hy is seker bang dat, as hy verloof en getroud raak, hy die see sal moet vaarwel sê.”

Helder klink Marie se laggie. „Johanna! As 'n mens na jou luister, sal mens dink dat alles van Jaap afhang, en dat ek geen seggenskap het nie.”

'n Besonder hoë golf laat die skip geweldig skommel. Dit werp Marie vorentoe en voordat Johanna voor haar voete kan padgee, val Marie bo-oor haar. Wild spook Johanna om onder die wolk van haar meesteres se klere uit te kom. Johanna wil nog verskoning vra, maar Marie lag so heerlijk, dat sy nie 'n woord inkry nie.

Marie se klere is nou alles skeef en van vooraf moet Johanna spook om elke plooitjie reg te laat hang. Toe Johanna alles na haar sin het, begin Marie weer pron-kerig in die rondte draai, maar hierdie keer sorg sy dat sy aan die tafel vashou.

„Is ek regtig mooi, Johanna? Sal kaptein Verwaerden my weer met komplimente oorlaai?”

Daar kom 'n aferende trek om die slavin se mond. „Daardie spogsieke grootmeneer! Hy kom nie naby kaptein Zeeman nie.”

„Hy is 'n galante heer, Johanna. En skatryk, vertel hulle. Daar word gesê dat hy die beste swaardvegter in Oos-Indië is.”

„Kaptein Zeeman is die beste swaardvegter in Afrika,” sê Johanna byna driftig. „Kaptein Verwaerden het nog nie teen hom geveg nie!”

„Sjuut, Kind. Laat ons bid dat soiets nooit gebeur nie.” Marie is meteens baie ernstig. Jaap Zeeman is iemand wat nie op sy tone laat trap nie en 'n paar keer het Marie al opgelet dat hy hom vererg vir Herman Verwaerden.

Hulle het vanoggend eers uit Batavië gevaar en hulle is nog in die Sundra-straat tussen Sumatra en Java. Vir miskien drie maande sal hulle almal saam op hierdie skip moet lewe. As daar nou al wrywing tussen die twee kapteins is, kan die seereis waarna Marie so uitgesien het, heeltemal ondraaglik word.

Hulle is op Kaptein Verwaerden se skip, die driedekker Joos Weselen. Marie du Rand het vir ses maande gekuier by 'n oom en tante op Batavië en sy is op pad terug huis toe, na die Kaap de Goede Hoop. Jaap Zeeman is ook 'n passasier op hierdie skip. Hy is spesiaal deur die goewerneur gestuur om drie kiste vol Oosterse skatte vanaf Batavië na die Kaap te bring. Omdat Jaap verantwoordelik is vir die skatte, is hy 'n belangrike man, maar hy is nie baas aan boord nie. Die kaptein van die skip, Herman Verwaerden is absolute alleenheerser so lank hulle op see is.

Daar word aan die kajuit deur geklop.

Marie gaan gou op 'n stoel sit en Johanna se hande werk senuwee-agtig vinnig om die hoepelrok te drapeer. Dit sal Jaap Zeeman wees wat klop. Hy het belowe om vir Marie na die staatskajuit op die halfdek te begelei vir aandete.

Maar toe Johanna die kajuitdeur wyd oopmaak, sodat kaptein Zeeman vir Marie kan sien, staan kaptein Verwaerden daar. Johanna is ontstel, maar sy maak nogtans 'n kniebuiging.

Verwaerden kyk nie eers na die slavin nie. Met sy gepluimde hoed op sy hart, maak hy 'n swierige buiging voor Marie. „Aa' Hoe bevoorreg is my oë. Is u iets uit die hemel?”

Marie is ook onthuts. Nie dat sy iets daarteen het om deur 'n galante heer bewonder te word nie, maar sy verwag Jaap elke oomblik hier en sy is bang vir moelikheid. Sy wys egter niks van haar gevoelens nie.

„Daar is glo sewe hemels, mijnheer die kaptein. Uit welke een sou u sê dat ek kom?” vra sy skalks.

„Die boonste verdieping,” lag Verwaerden. „Durfek, nederige seehond, aanbied om u na die staatskajuit te begelei?”

„U is 'n rapsie te laat,” sê 'n stem agter Verwaerden. Jaap Zeeman het die gang af gekom en staan nou twee tree van Verwaerden af. „Die edeldame het reeds my aanbod om haar te begelei, aangeneem.”

Stadig draai Verwaerden om. Hy haal 'n welriekende sysakdoek uit sy mansjet en waai dit voor sy neus. Terwyl hy gemaak verbaas na Zeeman kyk. „Ag so?” sê vrahy. „Maar ons sal die dame self laat besluit.”

Vir 'n oomblik kyk die twee jongmans mekaar in die oë, elkeen met 'n breë glimlag op die gelaat. Elkeen weet egter dat die ander se glimlag nie uit vriendelikeid spruit nie. Albei se linkerhande speel-speel met die skedes van hul swaarde.

Marie staan op en, effens waggelend op die maat van die dek, trippel sy vinnig na vore. „O, julle twee!” terg sy. „Sal julle mekaar nou soos twee kapokhaantjies aangluur en dit oor 'n meisie?” Dan voeg sy by voordat een van hulle kan praat: „Kaptein Verwaerden, ek dank u vir u aanbod, maar dit is waar dat ek reeds belowe het om aan kaptein Zeeman se hand te gaan.”

Verwaerden buig diep. „Dan het hy my tog voorgespring. Maar mag ek u ná ete terug begelei.”

Marie weet dat sy nie kan weier nie. Daar is niks ampteliks tussen haar en Jaap nie en volgens die reëls van die samelewing moet sy die twee mans eners behandel. „Dit sal vir my 'n genot wees, Kaptein.”

Die staatskajuit van die Joos Weselen, is ruim en weelderig met beslag van goud en koper aan die masiewe skote. Die groot ta pas uitgevaar het. In die weke wat kom, sal die kos natuurlik al swakker word totdat hulle weer by 'n hawe aandoen.

Marie is die enigste dame aan tafel. Behalwe sy en die twee kapteins, eet die twee stuurmanne hier en ook die enigste ander vername passasier aan boord, die heer Frederik Blauwendal.”

Jaap geniet die maaltyd nie soveel as wat die uitstekende kos verdien nie. Die ander vier mans wedywer met mekaar om Marie te bedien en om haar komplimente te maak. Tog is dit duidelik dat die twee stuurmanne uit hul pad gaan om selfs in die hofmakery aan hul kaptein voorkeur te gee.

Net so goed soos Marie weet Jaap dat hy nie aanspraak daarop het om haar te monopoliseer nie. Tog voel hy vies dat sy toegegee het aan Verwaerden se versoek om haar ná ete na haar kajuit te begelei. Hy probeer sy gevoelens aan haar wys deur besonder styf teenoor haar te wees.

Marie laat haar glad nie deur Jaap se houding beïnvloed nie. Eg vroulik betaal sy hom eerder terug deur oordrewe gaaf teenoor die ander mans te wees.

Sodra die maaltyd afgeloop is, gaan Jaap na sy kajuit sonder om hom verder aan Marie te steur. Hy het vooruitgesien na 'n wandeling saam met Marie op die dekke. Maar nou is hy vies en ongelukkig.

DINGE LOOP VERKEERD

Jaap Zeeman lê op sy rug op die slaapbank terwyl sy slaaf, Hendrik soos 'n broeishen in die wandkas vroetel waar hy Jaap se klere nog 'n keer regpak. Hendrik ken sy baas goed genoeg om te weet dat hy omgekrap is en Hendrik dink dat hy miskien kan raai waarom. Dit is 'n lieflike maanskynaand buite. Waarom wandel die baas nie met nonnie Marie op die dekke nie. Buitendien - as baas Jaap met die nonnie gaan wandel, kan Hendrik 'n bietjie met Johanna gaan gesels. Ja nee, dit is meisiesake wat baas Jaap omkrap!

Hendrik se raaiskoot is heeltemal reg. Jaap is op die oomblik besig om homself uit te vreet omdat hy hom uit die voete gemaak het. Hy moes natuurlik aan tafel, voor al die mense, vir Marie gevra het om saam met hom te wandel. Deur nukkerig pad te gee, het hy Marie feitlik in Verwaerden se arms gewerp.

Jaap lê met ore gespits en wag vir voetstappe in die gang. Sy kajuit is die voorste op die gebroke dek. Langs syne is die heer Blauwendal se kajuit en heel agter dié van Marie. Sodra Verwaerden vir Marie terugbring na haar kajuit, sal Jaap hul voetstappe hoor. Die feit dat hulle nog nie teruggekom het nie, is bewysdat hulle op die dekke wandel - nou al vir byna 'n uur!

Meteens is Jaap gespanne. Daar is nou voetstappe, maar nie in die gang nie. „Vér bokant hom klink dit 'n swaar voeteval - kaptein Verwaerden - en 'n ligte getik-tik, wat Marie sal wees.

Verwaerden was dus nie met 'n wandeling op die geskutsdek tevrede nie. Nee, hy het Marie saamgeneem na sy kampanje. En wat Jaap eintlik kwaad maak, is dat Marie ingestem het. Hy het haar gewys dat hy nie van haar vriendelikheid teenoor Verwaerden hou nie en nou tart sy Jaap moedswillig uit.

Wel, hy gaan hom nie hier lê en sieksuf nie. Hy kom orent, swaai sy voete gelyktydig van die bank af. „Jy kan maar gaan, Hendrik. Ek sal my self in die bed sit.”

„Gaan Basie dek toe?” Hendrik kyk na die drie kiste onder die slaapbank. „Moet ek nieby die skatte bly totdat Basie terugkom nie!”

Jaap skud sy kop. Die Kiste is gesluit en boewendien aan die vloer vasgebout. „Neewat, Hendrik. G aan jy maar.”

„Dankie, Basie, Goeienag, Basie.”

Jaap groet, gaan die deur uit, oor die gang en die gebroke dek en met die trap af na die geskutsdek.

Dit is voorwaar 'n heerlike aand. Duisende sterre skitter uit 'n wolklose hemel en die halfmaan skyn byna so helder as daglig. 'n Ligte noordewind kom reg van agter. Die deining is breed en sag en aangesien die skip reg in die see vaar, is daar skaars 'n geskommel. Daar is slegs 'n egalige galop golf op, golf af - die skip stamp rustig, soos die seelui sê.

Dit is drie glase van die kouewag - halftien op land. Die matrose aan dek het geen werk nie. Hulle staan teen die verskansing of teen maste aangeleun, of hulle sit op kaste, vate of rolle tou. Oral gloei die rooi liggies van pype.

Jaap slenter vooruit langs die bakboordverskansing. Waar die wand van die bak hom stuit, draai hy kamtig ongeërg om en laat sy oë opdaal oor die gebroke dek, die halfdek, na die kampanje daar bo.

Hy kan 'n deel van die stuurrad en die bolyf van die roerganger sien. Langs die roerganger, by die kompas-kas, staan die stuurman. Van Marie en Verwaerden kan hy niks sien nie. Hulle moet dus heel agter, teen die hek, staan.

Omdat hy nie wil hê die matrose moet dink dat hy op 'n meisie spioeneer nie, slenter hy terug en gaan mid-skeeps oor die verskansing leun. Die see is 'n silwer deining wat meetloos uitstrek tot aan die wasige kenning.

Die spieëlbeeld van die maan spring soos 'n malkop lamp diep onder die seevlak rond.

Vir Jaap is dit iets heel ongewoond om op 'n skip te vaar sonder om die skipper daarvan te wees. Dit is vir hom 'n groot eer dat hy aangewys is om die skatte op te pas. Dit bewys dat die Goewerneur endie Here Bewindhebbers baie vertrou in hom het. Hulle wou hom egter nie toelaat om die skatte met sy eie fregatskip te vervoer nie, omdat 'n fregatskip te maklik die prooi van seerowers kan val in hierdie gevaarlike waters. Daardie taak is opgedra aan die magtige driedekker Joos Weselen met sy vyftig vuurmonde.

'n Helder laggie trek Jaap se oë onweerstaanbaar na die kampanjetrap. Marie kom die trap af aan Verwaerden se arm. Sy lag klaarblyklik vir 'n grappie wat die skeepskaptein gemaak het.

Toe die twee die halfdektrap bereik, sien Marie vir Jaap daar onder staan. Sy glimlag hom vriendelik toe, maar, hoewel die maan haar gesig duidelik verlig, maak Jaap asof hy dit nie sien nie. Hy draai sy kop weg.

Vir nog 'n uur staan Jaap op die dekke rond. Aan die sterre kan hy sien dat hulle reg suid vaar. Hul spoed, soos deur die bootsmansmaat uitgeroep, bly tussen tien en elf knope.

'n Fronsie plooi tussen Jaap se oë. Waarom hou hulle suid? Dis wel lekker om voor die wind en in die see te vaar, maar hul bestemming lê byna reg wes. Hierdie koers sal hulle na die Kokos-eilande voer en hulle het daar tog niks te soeke nie. Hy trek sy skouers op. Hy het tog geen seggenskap in die reëling van die vaart nie.

Uiteindelik gaan hy op na die gebroke dek en na sy kajuit. Die lantern, wat aan 'n skoot hang, brand nog. Hy stel vas dat alles nog reg is met die kiste, trek uit en blaas die lantern dood. Sy pistole plaas hy onder sy kopkussing en sy swaard op die slaapbank, teen die wand.

Deur 'n patryspoort kyk hy 'n ruk na die see en dan kruip hy in. Hy lê en luister na die huil van die wind